

BÍBOR KÖR ANYAGOK

Ragyogás sorozat

8. SHOUD – ADAMUS SAINT-GERMAIN közreműködésével, Geoffrey Hoppe csatornázásában

2024. MÁJUS 4.

www.crimsoncircle.com

(Adamus üzenetét [ez a videó](#) előzte meg)

Vagyok, aki Vagyok, Adamus St. Germain.

Üdvözöllek ezen a Shoudon, ezen a gyönyörű Shoudon, ezen a gyönyörű összejöveten. Amíg ment a zene, beleéreztem mindannyiótokba, akik csatlakoztatok. Mindig van valami zene az elején azoknak, akik élőben hallgatnak. És hogy kapcsolódjak hozzá – a „Nothing else Matters” című dalhoz –, fel kell tennem nektek a kérdést: „Mi számít az életedben?” Mi számít igazából? Nos, maradjunk meg öt pontnál. Maradjunk csak néhány szónál pontonként, de mi számít igazából az életedben?

Mi számít?

Érezd egy pillanatra. Mi számít igazán?

(szünet)

Eh, az emberi elme, ráugrik, ahogy valószínűleg észrevetted, és kicsit bénázik meg összezavarodik. És ha ezt teszi, állj meg egy pillanatra, és érezz bele újra, de a Mesterként. A Mesterként. Tudod, az az összes valaha leélt életed bölcsessége, és az a Mester most elérhető. Itt van.

Szóval, kérdezd meg magadtól a Mesterként, mi számít igazán az életedben. Öt pont, néhány szó.

(szünet)

Csak tedd meg, ha szeretnéd. Mi számít igazából?

(szünet)

Tudod, az a vicces, közben folytathatod az ezzel való játékot, de az a vicces, hogy itt van ez a sok történés az életedben nap mint nap – hullámhegyek és hullámvölgyek, sürgés-forgás; egyik pillanatban beteg vagy, a következő pillanatban meg jól vagy; egyik pillanatban megy a dráma, általában más emberekkel, a következő percben meg lenyugszik; egyik percben érzed, hogy te vagy a Mester, a következő percben úgy érzed, csak egy hitvány ember vagy – de ha tényleg rendesen beleérzel, mi számít igazából Mesterként? Elég egyszerű.

Elég egyszerű.

Nos, nem fogok végigvenni minden lehetséges választ, de valami olyasmi lesz, mint hogy „*Én* számítok. *Én* számítok.” Ennek kell a listád élén állnia: „*Én* számítok magamnak. Az én utam, az én életem, ez az, ami számít.”

A Szeretet számít, de önmagad szeretete. Ez nem mindenki más szeretéséről szól. Az is bele fog játszani. Amikor szereted magad, tényleg elkezded megérteni más emberek szeretését. Ezidáig csak egy amatőr szeretetjátékos vagy, mikor igazából nem szereted magad.

Számít az, hogy legyen egy kis béke belül benned. Sok, sok, *sok*, sok életed telt el úgy, hogy ez nem volt meg, csak kerested égre-földre a választ arra a nagy kérdésre, hogy „Ki vagyok én?”. Aztán keresztülmentél ezen az egész metamorfózison a Realizációba és a bolygón maradásba. Tehát, egy kis béke, egy kis megnyugvás, egy kis öröm. Ennek kellene számítania.

Ezekén túl nem sok minden számít. Tényleg nem. Olyan könnyű belegabalyodni az élet történéseibe, és még mindig visszatérni ezekhez a gyötrő kérdésekhez: „Helyesen cselekszem? Miért érzem magam szörnyen?”. Ezek a dolgok, ezek tényleg nem számítanak. Elfecsérled egy csomó energiádat az ilyen fajta folyamatos mentális önkiértékeléssel. Ez tényleg nem számít. Egyik sem.

Ami számít, az te vagy, az önmagad iránt érzett szeretet, a bolygón maradás öröme. Nagyjából ennyi az egész. Nagyjából ennyi.

Bármi ezen kívül csak makyo, spirituális szorulás, a saját időd pocskékolása. A helyzet pedig az, hogy amikor hagyod mindezeket az utóbbiakat belezavarni az életedbe, az ilyen napi problémákat meg ilyesmi, sok időt elpazarolsz, de még az energiád is ráirányul ezekre a dolgokra. Te olyan vagy a saját energiád számára, mint egy nagy mágnes. Jönni fog. Ha aggódni akarsz minden apró részleten, ha stresszelni akarsz minden kis dolgon, ha folyamatosan abban a gyötrődő elméjű énedben vagy, az energiák támogatni fogják ezt. Az energiák – *pfft!* – őket nem érdekli.

De ha mélyen beleérzel, hogy mi számít igazából. Nem sok minden. Nem sok minden. Akkor az energiák újrendeződnek, és azt támogatják, ami igazán számít. Ami igazán számít.

A Mester elkezd rájönni, hogy olyasmi, mint a bőség, nem igazán számít. Tulajdonképpen már pusztán szóként sem része a szókincsnek. Csak van. A Mester rájön, hogy még olyasmi sem számít, mint az egészség. Mármint, ha nem vagy jó egészségben, akkor számít. De végső soron igazából nem számít, mert most már az egészség állapotában vagy, egy egészséges vibráció állapotában. Sok mindenben keresztül mész, mivel kifelé tartasz a régi biológiából, befelé a fényt testedbe, és ezt érezni fogod. De ez nem igazán számít.

Eltöltöttem egy viszonylag rövid életidőt még több száz, talán több ezer évvel ezelőtt zen szerzetesként, részben Kínában, részben Japánban. Érdekes élet volt. Meg akartam tapasztalni a zent. A zen az, ami folyamatosan megkérdőjelezi a célt: „Mi az élet értelme?”

Belekerül az ember a zenbe, és becsavarodik az agya. Tényleg. De igazából olyan módon, hogy kicsit kitisztul, mert rájön, hogy semmi sem számít. Tényleg nem. Semmi sem számít igazán, és az ember ráébred, hogy, hát, mint mondtam, ez egy rövid élet volt, és én kitartóan kérdezgettem magamban: „Mi az élet értelme?”. És a zenben rájöttem, hogy nincs neki, „Tücsök, nincs értelme.”. És ezzel kiléptem abból az életből. Nem undorból vagy haragból vagy ilyesmi, csak, eh, nincs értelme. Úgyhogy kiléptem, és rájöttem, hogy igazából van egyfajta szépség. Talán nem ez az, amit értelemként vagy célként definiálna az ember, de van az életnek egyfajta szépsége. És ha van

célja, ha van értelme, akkor talán ez az. A szépség, a pusztaság szépsége annak, hogy ebben a valóságban élhetünk.

Imádtam azt az életemet. Konstans szócsata a többi zen mesterrel. Olyan, mintha folyamatosan ilyen zen sakkot játszanánk, csak nem számít, hogy nyersz vagy veszítesz. Nem számít. A zenben rájön az ember, hogy mindent lecsupaszítunk a lényegéig, és még akkor sem számít. Tényleg nem, kivéve azt, ami neked számít. Ez a valódi zen. Semmi sem számít, kivéve ami neked számít. És ezért imádom a zent. De egy idő után kicsit frusztráló lesz. Az számít, ami neked számít. Ennyi.

Érezze bele újra! Mi számít igazán ebben az életében? Mi az, ami tényleg nem mindegy? Nem sok minden. Mondhatnánk azt, hogy úgy 99 százaléka annak, ami lefoglalja az elmédet, felemészti az energiádat és stresszel, nem igazán számít.

Adódik hát a kérdés: „Miért csinálják ezt az emberek?”. Hát, részben azért, mert nem tudnak jobbat. Sosem voltak zen szerzetesek, vagy tanultak úgy, ahogy sokatok tette. Azért csinálják, mert ez lefoglalja őket. Elfoglalja őket. Élményeket ad nekik; sztorikat ad nekik. Kitölti a napjukat. Így van mit csinálniuk. De ti is eljuttok arra a pontra, ahol rájöttök, hogy nem számít. Egyik sem. Mi számít valójában az Énen és az Önszereteten kívül? Az ittlét szépsége, Önmagad gyönyörűsége, a természet szépsége, néha még más emberek szépsége is. És nem azt mondom, hogy ez a válasz, ez az én válaszom volt. Az élet gyönyörűsége.

Itt vagy ezen az elképesztő helyen, ami nagyon nehéz is. De tudod, épp a nehézségével, az élet kihívásaival teszi lehetővé számodra, hogy másként érzékelj a szépséget, egy sokkal tisztább módon, egy szívbemarkolóbb módon. Tehát, ami nekem számított, az az élet szépsége volt, és ezért történt, hogy az után a rövid zen mesteri élet után ismét visszajöttem a szépségért. A szépségért önmagamban, az engem körülvevő dolgokban, az energiám megtapasztalásában, annak a szépségéért, ahogyan a fény – az energia és a fény – olyan dologgá változik, mint ez itt. Ez elég lenyűgöző. Az változik ezzé a valósággá. Az ad életet a biológiánknak, az elménknak, mindenünknek, a tapasztalásainknak. Még a legrosszabb tapasztalásoknak is megvan a szépségük.

Nos hát, amint megnyitjuk ezt a Shoudot, ki kell mondanom, hogy ez egy kicsit más lesz, mint máskor. Nagyon hosszú merabh-unk lesz. Úgyhogy helyezkedjete kényelembe, lazuljatok el. És ha elalszotok a merabh alatt – oh, néhányan már most alszotok – de ha elalszotok közben, az rendben van.

Mi következik a beteljesedés után?

A nap zen kérdése: Mi következik a beteljesedés után?

Mi következik a beteljesedés után? Érezz bele egy pillanatra, és a Mesterként érezz bele!

Mi jön a beteljesedés után? Hmm. Adok egy kis időt elmerengeni rajta.

(szünet)

Közben elcseverésem az időt Lindával. Eesa Lindája, hogy vagy ma? Ők elmélkednek. Mi csak beszélgetünk.

LINDA: Öm, furán.

ADAMUS: Mint mindig?

LINDA: Furábban.

ADAMUS: Furábban. Furábban, mint mindig. Mi ennek az oka?

LINDA: (elgondolkodik) Még mindig próbálom megfejtetni.

ADAMUS: Megfejtetni mit

LINDA: Miért érzem magam ilyen furán.

ADAMUS: Oh. Minek megpróbálni megfejtetni? Mármint, azzal semmire se mész.

LINDA: Hát, idegesítő ilyen furán érezni magam.

ADAMUS: Miért? Miért? Úgy értem, hogyan érzed magad furán? Milyen módon?

LINDA: Kellemetlenül.

ADAMUS: (a shaumbrákhoz szól) Eh, folytassátok a gondolkodást azon, mi jön a beteljesedés után! Mi csak itt elcseverészünk addig.

LINDA: Kellemetlenül.

ADAMUS: Kellemetlenül, mert én itt vagyok?

LINDA: Nem. Nem miattad.

ADAMUS: Nem, nem, nem, nem, nem.

LINDA: Neeem, nem, nem.

ADAMUS: Kellemetlenül, mert ...? Valami nagy dolog történik éppen az életedben? Valami folyamatban van?

LINDA: Nem vagyok benne teljesen biztos, de nagyon jól éreztük magunkat Geoff-fel és Belle-lel, és azon lamentálok, azt hiszem, úgy sejtem, tudod, hogy valami mást kell csinálnom.

ADAMUS: Igen. Nem hiszem, hogy ez a valódi ok, de oké, igen, mivel hamarosan hátra kell majd hagynod Belle-t egy kis időre. Jól meglesz. De, nem, valami más zajlik itt. Mi az?

(Linda elgondolkodik)

Szádba adom a szavakat, ha nem bánod. A mai Shoud miatt van ...

LINDA: Ohh.

ADAMUS: ... és ami ezután jön. Bizony. Ráérezted. Megérezted az összes shaumbrát odakint. És mintha azt is megérezted volna – mmm – hogy valami új elágazáshoz érkeztünk, és ilyenkor mindig megjelenik az aggodalom, és mindig megjelenik a nyugtalanság. Izgatottnak kellene lenned! Izgatottnak kellene lennetek! Valami újat fogunk ma csinálni.

LINDA: De ilyen nem túl gyakran történik. Ez most mitől ilyen aggasztó, aggodalom...?

ADAMUS: Dolgozunk már egy ideje ennek az előkészítésén. Sok shaumbra készen áll. Sok shaumbrának elege van abból, ahogyan eddig élt, és már nagyon úgy vannak vele, hogy „Elég volt, elég volt, elég volt”, mert itt az ideje annak, hogy haladjunk. Tudod, cipelheted a cuccokat – a családi cuccodat, a munkahelyi cuccodat, mondjuk nem vagy elégedett azzal, ahogy áll az életed jelenleg, a kapcsolataid, hogy hol laksz, ilyesmik – de mégis, az emberek mégis keresztülmennek ezeken, és ennek nem sok értelme van. És ahogy egyre több fénnel töltődünk fel, és ahogy egyre inkább, úgymond, tudatába kerülünk a szuverenitásunknak, hirtelen rájön az ember, hogy ezen lehet változtatni. És akkor megteszi. Nem azért, mert gondolatokkal kitalálsz, vagy végigküzdöd az utat az elméddel; hanem azért, mert egyszer csak készen állsz a változásra, és akkor a változás megtörténik.

LINDA: De hogyha ennek olyan dolognak kéne lenni, ami, hogy mondjam, jobb érzés, akkor miért érzem magam ilyen kellemetlenül?

ADAMUS: Zen kérdés. Miért érzed magad ilyen kellemetlenül?

LINDA: Mert megtehetem.

ADAMUS: Igen, mert megteheted, mert talán nincs semmi jobb dolgod, vagy mert ez egy új utazás kezdete. Az emberi én hátrahagyása. Ez bizonyos szempontból egy személyiség halála, és ez félelmetes, hiszen mi lesz azután? Az emberi elme pedig képtelen arra, hogy elképzelje, mi lesz azután. Amint megteszi, le is korlátozza az „azutánt” az ő emberi korlátaik közé. Elérkezel tehát erre a beteljesedési pontra; mi következik utána?

Nos, mondhatod, hogy semmi sem történik a beteljesedés után. Készen van, teljes. Végeztél. Ennyi volt. Talán megszűnsz létezni – ami nem fog megtörténni. Talán csak létezel. Csak így ... (felfelé bámul kitárt karokkal, felfelé néző tenyerekkel) ... egész nap, egész éjjel, egész örökkévalóságig, „Létezem.” Csak létezel – ami egyébként nem olyan rossz. De az embernek unalmasan hangzik.

LINDA: Igen, annak hangzik.

ADAMUS: Nagyon unalmasnak hangzik. Az embernek muszáj, hogy legyen mit csinálnia. Az ember szeret problémákon rágódni, rögeszmésen problémázni. Az ember nagyon szereti azt, hogy „csak adj nekem valamit, amin dolgozhatok”, és ezt megszállottan teszi újra meg újra, amíg végleg teljesen beleunsz. Sokatok csinálta ezt, és most azt gondoljátok, „Hát, már nagyon elegendem van belőle.”. Eh, nincs eléggé elegetek, mert megint bele fogtok ugrani. Aztán pedig jön az a pont, amikor azt mondod: „Nem, nem. Tényleg, végeztem. Elfáradtam. Nincs tovább. Mi értelme?”

És hát, mint látjátok, itt vagyunk, és pontosan erről a kérdésről beszélünk, és tőletek kérdezem, akik hallgattok, mi jön a beteljesedés után? Talán semmi. Vagy esetleg valami olyasmi, ami elmével elképzelhetetlen lett volna.

Vegyünk hát egy jó mély lélegzetet. Érezzetek bele egy pillanatra!

(szünet)

Mi jön azután? Mi jön azután?

(szünet)

És amíg ezt teszitek, mi megoldunk pár technikai hibát, amik itt történtek.

Mély levegő. Semmi más nem számít. *(utalás a dal szövegére – a ford.)*

(szünet)

Jól van. Rendben.

Tehát, drága Shaumbra, érkeztek a beteljesedés pontjához. Mi történik a beteljesedés után?

Elkezdesh egy újabb kört? Nem. Nem kezded újra. Valami teljesen újba és másba mész bele, ami nagyobbbrészt elképzelhetetlen az ember számára – legnagyobbbrészt –, mert az emberi elmében maradvá effektíve nem lehet teljesen elképzelni, mi van mindezen túl, mert

azzal emberivé teszed. Emberi nézőpontból, emberi kifejezésekkel írod le. De van ott valami.

Szóval, ha beleérsz a zen kérdésbe, hogy „Mi következik a beteljesedés után?”. Valami. Valami. És talán nem tudod azonnal felfogni, de valami. Valami vár rád. Már itt van. Neked, az embernek, nem kell megcsinálnod, megteremtened, felépítened, megtervezed, kitalálnod, vagy bármi ilyesmi. Itt van, és rád vár. És van itt némi aggodalom is mellette, mert „Mi az? Jó lesz nekem? Meg fog ölni? Bántani fog? Stresszes lesz és megdöbbenő meg minden?” Nem tudom. Ez csak valami.

Beleérsz hát ebbe a „valamibe”, és pontosan ez az, amit ma tenni fogunk. Beleérsz valamibe.

Elérkezel a beteljesedés pontjára, és mi a zenben ezt úgy hívtuk, hogy szamszára. Szamszára. A szamszára pontosan azt jelenti. A körforgás végére érsz, különösen, ha az emberi inkarnációk halál-születés körforgására gondolsz. A végére érsz ennek. Ez a szamszára, és nincs tovább semmi. Ha az emberi szemeiddel nézel rá, nincs tovább semmi, és ez átkozottul ijesztő.

Az ember szereti érezni, mi következik, akkor is, ha az nem feltétlenül kézzelfogható vagy világos. Csak annyi, hogy „Oké, megyünk a következő körre.”. Amolyan nemlét van odakinn. De abban a nemlétben, ahogy a zen tartja, van valami. A semmi az semmi (Adamus nevet). Folytathatnánk így egész nap, de a semmiben nincs semmi, csak minden. De az még mindig semmi. Szóval mi az? Elérkezel a szamszárába. Elérkezel egy ösvény, egy éra végéhez. Elérkezel az életeid végére. A legtöbb shaumbra nyugtázta magában, hogy „Nincs több élet. Zárjuk le itt.” szamszára. És merre tovább? Mi lesz?

Nos, a Mester azt fogja mondani neked, hogy „Ne aggódj emiatt, és ne gondolkodj rajta. Attól csak szomorú és levert leszel, és szorongani fogsz. Ne is gondolkodj rá!” De az ember, az ember viszont „Ó, ne, tudnom kell, mi lesz! Mi van, ha ez? Mi van, ha az?”. A Mester pedig: „Be fogja valaha fogni ez az ember? Csak venne már egy mély levegőt! Semmi nem számít, kivéve ami neked számít.”

Minden más – az élet minden zaja, minden zűrzavar, a forgalom, az emberek, a családtagok, minden dráma, az elmúlt életeid – nem számít. Tényleg nem, hacsak nem szeretnéd, hogy számítson, és akkor manifesztálódni fog. Ott lesz a problémáiddal együtt, a betegségeiddel, a levertségeddel és szomorúságoddal, minden kihívással az életedben, az áldozatiságoddal és minden mással együtt. Akkor tényleg számít. Akkor nagyon sok energiád lesz, és most már nagyon sok fényed is, ami abba fog ömleni, amíg nem veszel egy mély levegőt a szamszárába. Vége. Vége a régi körforgásnak.

És ahogy haladunk a mai napon, rájössz, hogy nem kerülsz újabb körbe. Nem esel bele abba a régi mintába és abba a régi csapdába, hogy csak legyek egy picit szebb és okosabb. Egyáltalán nem. Kiszállunk a körhintából, abból a folyamatból, amiben benne voltál, és valami másba megyünk bele. „És mi az?” – kérdezed. Nos, ez rád vár, hogy felfedezd. De annyit elmondok már most, hogy nem feltétlenül lineáris. Ez nem egy újabb kör, csak nagyobb kiadásban. Ez nem csak annyi, hogy boldog emberkéek vagyunk, és nem csinálunk semmit. Ez ennél sokkal több. Ez érettség. Ez érettség. Sokat beszéltem erről mostanában az itteni összejöveteleken, mint tudjátok. Ez az érettség. És az érettség – az érettség a tapasztalatból fakad.

Érettség

Nem lehetsz érett anélkül, hogy ne tapasztaltál volna, a tapasztalatok pedig, azok még csak nem is tanítanak neked semmit. Ez nem az élet leckéiről szól. Sosem szerettem azt az elképzelést, hogy az élet egy iskola. Nem az. Az élet egy tapasztalás. De kétségkívül keresztülmész dolgokon, és tanulsz belőlük. Többnyire. Néha nem annyira. Belemész ezekbe az élményekbe, és az élmények az örömért vannak, a fényért, hogy csak ott legyél, és csináld, minden különösebb szükségszerű cél nélkül, azon kívül, hogy csak benne legyél, mert megteheted. És ahogy belemész a sok-sok életed élményeibe, tapasztalásaiba, egy ponton érettebbé válsz. Rájössz, hogyan csinálj úgy dolgokat, hogy azok boldogságodra és örömödre szolgáljanak, és hogyan ne csinálj dolgokat, mert azok nyomorúságossá tesznek téged és más embereket is körülötted. Rájössz, hogy vannak dolgok, amik számítanak, és

nagyon sok dolog nem. Sok-sok-sok dolog, ami nem számít, és azokat elengeded. Ez az érettség.

Az érettségnek semmi köze az intelligenciához. Habár, azt kell mondanom, minél érettebbé válik valaki, annál intelligensebb lesz emberként. Az érettség nem olyan, amin dolgozni tudsz. Ez olyan, hogy csak befogadod, és megengeded. Az történik, hogy sok-sok élet után elérkezel egy érettségi pontra; elérkezel egy olyan pontra, ahol tapasztalt lettél, egyre többet értesz meg abból, mi igazán fontos, mi számít neked, és hogy az érettség pontosan az a dolog, ami a nirvána állapotába helyez téged.

Nos, nirvána, ez egy nagy szó. Sokatok úgy gondolja, hogy a nirvána azt jelenti, hogy egy boldog tökfej vagy, csak szaladgálsz a bolygón le-föl totális extázisban. Ez amolyan nyugati nézet. A szamszára az a pont, hát, egyfajta halál. Az „elég volt” pontja. A „vége a körforgásnak” pont. Amikor azt mondom, halál, nem csak a fizikai testedről beszélek. A lényedről beszélek. Az a pont az, ahol meg kell halnia. Az az a pont, ahol, ha nem hal meg, akkor öld meg, mert nem szolgál többé téged. És ezek mind rémisztő gondolatok.

Az a helyzet, hogy amit a legtöbb shaumbra akar, az csak annyi, hogy ledobunk pár cuccot, és kicsit könnyebben folytatjuk, de még mindig ragaszkodva egy csomó régi cucchoz. Ezt pedig nehéz megtenni, mert ha még mindig ragaszkodsz olyan dolgokhoz, amik nem számítanak, amik végső soron nem számítanak, azok egyenesen vissza fognak húzni abba az összes régi cuccba. Ez – Cauldre a „megadás” szót akarta használni, lehet azt is, de – az elengedésről szól. Ez az elengedésről szól. És igen, ehhez hatalmas bátorság kell, ugyanakkor nem is kell hozzá semennyi bátorság. Hatalmas bizalom kell hozzá önmagadban, de a bizalom adott benned, úgyhogy nem kell rajta dolgoznod. Már megvan.

Szóval, erről a szamszára-pontról indulunk most, nyakunkon az Apokalipszissal, ami a vég. Ami nem csak egy újabb kört fog elindítani, ami ugyanolyan, mint a régi, csak egy kicsit jobb. Nem olyan, mintha csak új gumikat tennénk az autóra. Úgy hiszem, sok shaumbra ezt gondolja, hogy ilyen a Realizáció. Mintha csak az lenne, hogy nagyon régiek és elhasználtak gumijaid így ennyi rengeteg létidő

után, és most majd új gumikat teszel fel a kocsidra, és ezt hívod Realizációnak. Ez ennél sokkal több. Ez sokkal több, és ez az a pont, ahol tart most a Shaumbra nagy átlagban. A pont, amit én is sürgetek.

A mai nap arról szól, hogy csak csináljuk! Csak lépjük meg!

A nirvána újjászületést jelent – az Én újjászületését, anélkül, hogy az ember dolgozna rajta. Ezt hangsúlyoznom kell. Anélkül, hogy az ember dolgozna rajta. Állj félre a francba a saját utadból! Ami most történik benned, az természetes, lehet, hogy félelmetes az ember számára, aki nem érti, „Mi történik? Miért érzem így magam?”. Nos, ami az embert illeti, csak érezze így magát! Mármint, csak merülj el ebbe az érzésbe bizalommal. Merülj bele az érzésbe, és hagyd abba azt, hogy megpróbálsz belekavarni!

A nirvánában nem minden csak az üdvözültségről szól. Arról is, hogy újrateremtéd magad, de nem az ember szintjén. Az újrateremtés a Mester szintjén történik. És az a Mester aztán átadja ezeket a képességeket az embernek azzal, hogy „Most már éld őket! Élj ezen az új módon! Tapasztalj ezen az új módon! Légy ezzel az Új Fénnyel!”. Ez történik.

Most az Apokalipszis idejét éljük. Tavaly március 22-én egy amolyan általános álláspontról indultunk vele. De mostanra egyre mélyebbre és mélyebbre jutottunk benne, a személyes Apokalipszisetekben. Ez történik most. Haladunk a személyes Apokalipszisetek mélyére. És mit jelent az Apokalipszis? Nem katasztrófát, nem világegést vagy a világ összedőlését. Az Apokalipszis szó szimplán annyit jelent, hogy feltárás vagy megmutatkozás.

A személyes Apokalipszisedben jársz éppen, egy rég esedékes megmutatkozásban, amit jól kiérdemeltél. Nagyon is megérdemled. Ez ijesztő lehet az ember számára, mert nem érti, mi történik vele. De, visszanyúlva a réges-régi metaforához, a hernyó sem tudta, mi történik vele. De a megengedésben – vagyis a gubóban, ahol cafatokra trancsírozódsz; én ezt megengedésnek hívom – a megengedésben átalakult, és valami olyasmivé vált a szamszáranak ebben a mozzanatában, amit el sem tudott volna képzelni azelőtt: a pillangó nirvánájává. Ez az ember érettségével jár együtt, végül az érettség

pedig a Mester részévé válik. És attól kezdve, ettől a pillanattól kezdve egyre jobban arra fogsz terelődni, hogy elismerd a belső Mestert, hogy többé ne a régi emberi megszokásokra hagyatkozz.

Ugyanakkor ebben az a szép, hogy a Mester az emberből származik. Nem valami mennyei helyről vagy egy másik bolygóról szállt alá. Nem, ő érti az embert. Az ember érettségéből születik, és egy közvetlen kapocs az istenihez. A Mester az az Istenhez legközelebbi dolog, amid van, a legközelebbi, mert az érettség egy szintjén működik, de közben mégis megérti az embert.

Szóval, emberke, kezdhetsz hátrább lépni. Vagy még inkább, kezdhetsz csomagolni, készülhetsz a távozásra – hogy hová, az nem számít, ugyebár – a Mester pedig most megérkezik. A Mester telve van bölcsességgel, és telve van a szeretetnek azzal a bölcsességével, amit megismertél életeid során. A Mesternek nincs szüksége arra, hogy az elmére hagyatkozzon a döntéseiben, az akaratában, abban, ami számít. Egy nagyon más szinten rendelkezik tudással.

Az ember továbbra is fontos szerepet játszik a bolygón biológiai lényként való továbbélés gyakorlati kivitelezésében, de még ez is átalakulóban van. Az ember most különösen fontos ebben a tapasztalásban, amiben Mesterré válunk, és a bolygón maradunk.

Nagyon sok ilyen probléma, mint például a szamszára problematikája, nem volt nagy ügy a korábbi Mestereknek. Mikor elérték a szamszárába, mentek a nirvánába; eltávoztak. Elmentek. Többnyire nem ögyelegtek itt tovább. Emiatt az általunk most tárgyalt témák nagyon különböznek attól, amiket ők átéltek.

Az általunk most tárgyalt témák azzal a bolygón maradással kapcsolatosak, ami bizonyos szempontból kihívás. De arra kérlek, hogy nézzétek ezt más szemszögből. Igazából nem kihívás. Csupán szokatlan és idegen az ember számára, de igazából tényleg nem kihívás. Ez egy lehetőség. Egy új mód arra, ahogyan élni és tapasztalni lehet a bolygón. Egy új mód arra, hogy megengedd magadnak, hogy ragyogjon a fényed.

Régen, amikor én zen szerzetes voltam, beszéltünk a szamszáráról, és azt mondták, hogy kampec. Kész. Befejezték az életeik sorát a

bolygón. Adiós. Viszlát! Szedhetik a sátorfájukat. De most ez nagyon más.

Most már arról szól, hogyan lehet könnyedén továbblépni a következő szintre, ami a valódi Mesteri lét, miközben a Mester emberi része továbbra is jelen van, de már anélkül, hogy – Cauldre most ellenőriz engem – de igen, az embernek már nem kell végigküzdenie magát az életen. Többé nem az embernek kell meghoznia a nehéz döntéseket. Egyáltalán nem. És néhány ember számára lehet, hogy ez nem vonzó. Ők akarnak azok lenni, akik irányítják a dolgokat. De próbáld ki, hogy a Mestert beengeded, az embernek pedig megengeded, hogy csak élvezze az utazást. Hagyd, hogy a Mester vezesse az autót, gondoskodjon a karbantartásáról, intézze a dolgokat, kitalálja, mi legyen, az ember pedig csak csücsüljön az anyósülésen, és élvezze az utat! Tudom, hogy sok emberke most felsikolt, „Ne, ne! Ragaszkodom hozzá! Nekem kell vezetnem. Nekem kell mindent csinálnom.”. Rendben van, de akkor még mindig a régi köröket futod. Csak próbáld egy picit jobban csinálni.

Ültesd most már az embert az anyósülésre! Engedd be a Mestert! Ez egy teljesen más életmód. Ez egy teljesen más módja a Realizáció megtapasztalásának, miközben itt maradsz a Földön.

De most vegyünk egy mély lélegzetet! Ez a te személyes Apokalipszised. Ez a megmutatkozás.

Megmutatkozása annak, aki valójában vagy, és végső soron a megmutatkozása és megértése annak, hogyan működik együtt az energia és a tudat. Ezt akarja a Mester csinálni. Azt kérdezed: „Mi számít a Mesternek?” Ez is egy jó kérdés lenne. Hogy működnek hatékonyan együtt, a tudat és az energia?

Mondtam a csoportnak, akik nemrég itt voltak, hogy amikor félig elköszönök, visszavonulok a Bíbor Körtől, ó, vannak más terveim. Nem kötelességeim, hanem vágyaim. Megvannak a valódi lelki vágyaim, és ebben a következő szint az energia és a tudat összehozása a szingularitásba, az egységbe. Ti most azt tapasztaljátok, milyen az energiával és a tudattal játszani, de ezek bizonyos tekintetben különálló komponensek. De nekem az a következő lépés, hogy együtt

dolgozzak néhányatokkal és más angyali lényekkel azon, hogy végül összehozzuk a tudatot és az energiát.

Ez hát az én vágyam. Ez az én szenvedélyem. De visszatérek a tárgyra. Ami most történik, az a személyes Apokalipszised, és az, hogy az ember lassanként eltűnik. Akkor is, ha ellenállsz, akkor is lassan el fog tűnni. Ami pedig utána jön, az a valódi Mester, azért, hogy itt maradjon a Földön megtestesülve, hogy keresztülmenjen a fénytest integrálásának a teljes folyamatán, és hogy itt legyen ragyogni, hogy sugározza a fényét a bolygóra.

Új Fény

Beszéljünk egy kicsit az Új Fényről. Már beszéltünk róla a Keahakban, egy szinten a Shoudokban is, de az Új Fény nagyon eltér attól, amint én klasszikus, tipikus fénynek hívok. A fény annak az eredménye, hogy az energiát szolgálatra hívták, történjen ez a lélek, a Mester, vagy akár az ember által. De most ebben az esetben mondjuk azt, hogy az ember szeretne vagy óhajt valamit, bizonyos dolgokban hisz, és hite szerint akar tapasztalni, akár tudatában van ennek, akár nem.

Az történik, hogy abban a pillanatban, hogy van az embernek a vágya – nem annyira a gondolata, mint inkább a vágya – a vágy pedig bármi lehet a félelemtől a boldogságig, a bőségtől a betegségig. Most azt mondom, „Hát, az nem lenne az ember vágya.”. De valójában, ha jól megnézed, bizony néha az. És nem tudatosan. Az ember nem akar tudatosan megbetegedni, többnyire. De van valami, amit meg kell tapasztalni, vagy aminek meg kell történnie, az alapján, ahogyan az ember látja önmagát. Ez fényt hív elő. *Bumm!* Energia érkezik fényként áramolva.

Az a fény aztán gravitációt teremt. Igen, a fény teremti a gravitációt. A gravitáció teret és időt teremt, és ez az egész együtt elkezd megteremteni az anyagi világot – hullámformákat, részecskéket, atomokat, molekulákat, sejteket, szerveket, agyakat és minden mást. De ami történik, az az, hogy a fény itt – még csak nem is mozog igazából – a fény itt ráragyog valamire, és ezáltal az lesz.

Tehát most az történik, hogy az a fény, amivel mindig is dolgoztatok, az a fény, ami a valóságot teremti, azt a valóságot, ami aztán játszótérül szolgál nektek a tapasztalásokhoz, ez a fény megváltozik, és ez az, amit én Új Fénynek hívok. És szó szerint ez történik most. Továbbá, minden tapasztalás, amit valaha átéltél ebben vagy bármelyik életben, el van úgymond tárolva azon a helyen, amit Akashának hívnak, és ez személyre szóló. Nem valamiféle meghatározott hely ez, hanem amolyan emlékgyűjtemény. Minden, amit valaha megtapasztaltál vagy tettél, még mindig ott van, és csak a tiéd. Nem közös. Nem olyan, mint amikor egy tárolóhelyiséget bérelsz egy nagy raktárépületben, és ott tartod a cuccaidat, és mindenkinek van egy helyisége, és mind ott vannak egy helyen. Ez nem olyan. Ez csak a tiéd. És minden egyes élmény egy picit tovább tölti, és még egy picit, és még egy picit, mígnem elérsz az érettség pontjára. És rájössz, hogy nem kell úgy folytatnod a tapasztalatgyűjtést, ahogy eddig tetted. Másképp fogalmazva, itt az ideje, hogy kvantumváltoztatást hajts végre azon, ahogyan az életet megtapasztalod.

Tehát, amikor elérkezik ez az érettség, amikor te, az ember, kimondod, hogy „Itt az ideje valami újnak.”, és amikor a Mester határozottan kimondja, hogy „Oké, akkor itt most átírjuk a játékot.”, akkor az Akasha elkezd kiengedni a történeteket, emlékeket, élményeket. Mert már teljesen fel volt puffadva. Hatalmasra tele volt fújva ezekkel a tapasztalatokkal. Teli van tömve szeméttel, amire már igazán nincs többé szükség. És az Akasha most megnyílik, és lassan elkezdi leengedni, lassan elkezd átengedni az élményeket, történeteket, eseményeket, életeteket, vissza a lélekhez.

A lélek meg, hát, rápillant erre a bejövő csomagáradatra, és elképed: „Te jó ég! Mennyi lom, mennyi élmény és apró részlet!” És akkor azt gondolja: „Várjunk egy pillanatot. Itt rendet kell tennünk.” És akkor a lélek bölcsessége változtatja, így szól: „Nem érdekel minket minden részlet. Nem kell tudnunk, melyik napon történt, nem kell minden egyes apró érzelem vagy érzés, amit éreztél. Még csak matematikára vagy természettudományokra vagy ilyenekre sincs szükségünk.” A lelket nem érdekli, így hát a lélek bölcsességgé teszi.

Most már a letisztult bölcsességben van minden, amit tudni akarhatsz, minden, amire emlékezni akarhatsz a megfelelő időben, amikor

tudnod kell vagy emlékezned kell rá. De nem úgy, hogy minden ott tárolódik. Egyszerűen csak felbukkan, amikor épp szükséged van rá.

De most azt csinálja a lélek, hogy azt az összes cuccot kitisztítja, és egyből bölcsességé tisztítja le. Közben mélyen felsóhajt: „Ah! Bölcsesség. Imádom a bölcsességet.”, majd felragyog. A lélek felragyog, és amikor így tesz, az megosztja azt a bölcsességet az Én Vagyokkal, mindannak a szépségével, amit valaha tettél. Végül pedig a lélek fogja azt a bölcsességet, és elérhetővé teszi a Mester számára és számodra.

Ez az Új Fény. Nagyjából ugyanúgy működik, mint a régi fény, csak van neki bölcsessége. Van érettsége. Van mélysége. Így nem fog olyasmiket tenni, amiket esetleg elkövettél volna a régi fénnel. Nem fogja újra és újra megismételni a dolgokat, azt gondolva, hogy majd más lesz a kimenetel. Intuitív és azonnali tudásban van annak a bölcsességnek a segítségével, az ember javára.

Az embernek rengeteg szükséglete és akarása van. Nagyon sok. A többségük valójában egyáltalán nem számít. De most az történik, hogy az ember rájön, hogy nem kell stresszelnie a napi szükségletein és akarásain, mert az Új Fény egyik tulajdonsága az, hogy a dolgok csak úgy köréd teremnek, sokszor még azelőtt, hogy tudnál róla, hogy szükséged van rájuk.

Sokat beszéltem már erről korábban – „eljön hozzád” – de most már elmélet helyett, ahelyett, hogy ez csak egy szép dolog lenne, amin jókat lehet morfondírozni, ténylegesen megtörténik. Csak úgy elkezd eljönni hozzád. Az ember elképed. Emberke nem érti, „Csak úgy itt van. Ez meg hogy lehet?”. Emberke, ne agyalj ezen! Az Új Fény már csak ilyen. Az ember néha így gondolkodik: „Hát, nekem akkor most már nincs is itt dolgom, mert minden csak úgy lesz. Nem kell érte megdolgoznom. Nem kell idegeskednem rajta. Nem kell szenvednem. Azt hiszem, elvették a munkámat. Ez az, amiben emberként igazán jó voltam. Keményen dolgoztam, idegeskedtem, minden fájt és szenvedtem, és mostantól egyikre sincs szükség többé? Akkor meg mi értelme? Minek éljek?” Mint mondtam, ismét elmondom, egészen egyszerűen: „Hogy élvezd a szépséget.” Ennyi. Élvezni a szépséget.

Az Új Fény egyik tulajdonsága, sok van neki, de az egyik az, hogy nem az emberből fakad. Nem tudod csinálni. Nem tudod felnagyítani vagy megsokszorozni. Csak megtapasztalni tudod. Nem tudod kitalálni az elméddel. Igazából még csak gondolkodni sem tudsz róla. Meg tudod tapasztalni.

Az Új Fény nem valami hatalmas robbanással, tűzijátékkal, valami nagy, katartikus változással fog belépni az életedbe. Az az éretlen emberrel történt, amikor azok a *nagy* élményeid voltak, amelyeneket most megint szeretnél. Azokat az éretlen ember tapasztalta. Az Új Fénnyel, az érettségeddel nem így történik. Ez rendkívül lágy. Az Új Fény annyira kifinomult, hogy talán még észre sem veszed, hogy itt van. Valami nagy dolgot keresel odakint. Ez a finomság itt bent, de ebben a finomságban mégis nagyon mély.

Ütközésmentes. Az ember szeret összeütközésben, konfliktusban lenni sok dolog miatt, különösen, amikor a fénnel dolgozik, a klasszikus fénnel. De az Új Fényben, ott nincs ez a szembenállás, és ezért talán nem érzed, mert ütközésekhez és dualitáshoz, elválasztottsághoz és kihívásokhoz, harcokhoz szoktál. Ez itt nincsen. Ez annyira csodálatosan finom és lágy.

A finomság nem azt jelenti, hogy erőtlén. Nem azt jelenti, hogy nem hatékony. Azt jelenti, hogy most már megvan az az érettséged, megvan az az egyensúlyod, hogy ne libikókázz így föl meg le, föl meg le. Ó, nem fogsz ellaposodni, hanem megnyílsz és kitágulsz.

Tehát, ahogy az Új Fény bejön az életedbe, mert be fog, mondtam, ez egy természetes dolog. Az Új Fény érkezik. Imádkozhatsz érte egész nap, az a megfelelő időben és a megfelelő helyen fog érkezni, és nem tudod elérni, hogy több jöjjön belőle. Megengeded. Ennyi.

Az új élet – az Új Fényed, heh, olyan, mint az új élet, olyan, mint a nirvána. És keresztülmész ezen a változási folyamaton abból az emberből, aki mindent megpróbál irányítani, kitalálni, míg rájössz, hogy nem kell. Nem szükséges. És valóban, az ember elkezd teret engedni a Mesternek, és pontosan ez történik most. Ez a személyes Apokalipszis.

Vegyünk erre egy mély lélegzetet!

Szóval, mi számít igazán, vagy mi következik a beteljesedés után?
Lássuk meg, anélkül, hogy megpróbálnánk kitalálni vagy irányítani!
Csak engedjük, hogy megtörténjen!

Az emlékezés Merabh-ja

Nos, ideje elkezdenünk a merabh-unkat. Indulhat a zene.

Drága Shaumbra, vegyetek egy jó mély lélegzetet! Lazítsatok!
Vegyetek jó mély levegőt, lazuljatok el, és élvezzétek!

Ne feledjétek, a merabh nem a gondolkodás ideje!

(megszólal a zene)

Oh, hát nem fájdalmas megpróbálni mindig mindenre gondolni?
Amikor rájössz, hogy nem kell. Beindul egy természetes folyamat,
amelyben az ember a Mesterré alakul. A Mester az emberré alakul.
Megannyi dolog elkezd most már magától működni.

Ez a merabh az emlékezésről szól; de valami olyasmire emlékezünk,
amire ezelőtt nehéz lett volna visszaemlékezni.

Arra emlékezünk, hogy te döntöttél úgy, hogy itt leszel. Talán nem
olyan szinten, hogy az emberi elmével emlékezni tudsz rá, de arra
kérlek, hogy emlékezz arra, ki vagy valójában.

Vegyünk egy mély lélegzetet, amint belekezdünk ebbe az emlékezet
merabh-ba!

(szünet)

Emlékezés arra, hogy úgy jöttél ebbe a létidőbe, hogy tudtad, ez
nagyon más lesz. Sok kihívás és átalakulás lesz. És aztán el fogsz jutni
arra a pontra, amit én szamszárának hívok, ahol egyszer csak véget ér.

(szünet)

De a vég nem végzetest jelent. Nem befejezést jelent. Csupán a
cselekvés egy régi módjának a végét.

(szünet)

Nehéz lett volna elképzelni, mi jön ezután.

Nehéz lett volna ezt megtenni kicsivel ezelőtt, mert, érted, ha kimentünk volna – akár csak képzeletben, kimentünk volna oda – és feltettük volna a kérdést, hogy „Mi jön ezután?”, valószínűleg csak egy nagy ürességet, egy nagy semmit kaptál volna válaszul.

Ez amolyan személyes szingularitási pont, ami azt jelenti, hogy a dolgok annyira megváltoznak, hogy felismerhetetlenné válnak a, hát, a régi én számára. Neki nem volt meg a képessége arra, hogy így beleképzeljen.

De most az érettséggel és a bölcsességgel és az Új Fénnyel már tudunk emlékezni. Most már bele tudunk képzelni abba, mi jön ezután.

(szünet)

És ez egyáltalán nem csak arról szól, hogy jobb emberek leszünk. Ez messze túlmutat azon. Megkérlek hát, hogy végy egy mély lélegzetet, és emlékezz arra, mi jön ezután.

(szünet)

Az emlékezési támpontod nem is feltétlenül ebben az emberi életedben van, mert szinte egyikőtök sem igazán tudott erről. Nem tudátok elképzelni. Az emlékezés a lélek szintjéről jön – a lelki vágy, hogy befejezze az emberi életek körforgását, mégis itt maradjon a Földön még egy kicsit.

(szünet)

Ez mindig is része volt a potenciáljaidnak. Mindig volt, de nagyon távol, nagyon a tudatosságon kívül, többnyire. De ma el tudunk látogatni ebbe a lelki emlékezetbe, a szamszárán túlra, az istenibe.

(szünet)

A részletek ismeretlenek voltak a lélek előtt. Teljesen. Sosem mondott olyat, hogy „Bizonyos napon bizonyos dolgok fognak történni.”.

Egyáltalán nem. A lélek csak azt tudta, hogy most valami új következik.

Valami, ami jóval túlmutat az emberi kereteken.

(szünet)

Valami, ami ellenkezik a logikával.

(szünet)

Végy egy mély levegőt, és most a Mesterként emlékezz!

(szünet)

Emlékezz bele, mi következik ezután!

(szünet)

A zenben azt mondanák, „Semmi nem következik ezután. Semmi.”. De mi most egyenesen átugorjuk ezt. Mi ezen túlra fogunk hatolni.

Ami ezután következik, az nem a semmi. Az teljesen új. Messze túl.

(szünet)

Engedd, hogy beleérezz, és emlékezz a felsőbb hívásra a lélek és az ember között.

(hosszabb szünet)

És amint ez az ember lassacskán eltűnik, miközben a Mester fénye beáramlik. Nincs szükség arra, hogy csinálja, amit eddig csinált.

(szünet)

Engedd, hogy a léleknek ez a vágya most itt legyen veled, hogy emlékezz rá. Ez egy érzés. Ez egy érzet. Nem részletek.

(szünet)

Itt van. Itt van. Engedd, hogy eljöjjön hozzád. Néhányan próbáltok kimenni és keresni. Nem, hagyjátok, hogy a Mesterként megérkezzen hozzátok az emlékezés és a tudás a szamszára mögöttiről.

(hosszabb szünet)

A Mester és a lélek mindig is tudta, mindig is érezte, mindig is tudatában volt annak, hogy ez a potenciál eljöhet. Nem volt biztos, hogy mikor, és pontosan hogyan, de ők sosem aggódtak ilyen részletek miatt. Soha. Mivel tudták. Mindig is tudták.

Vegyél most egy mély lélegzetet a Mesterként, és emlékezz!

(szünet)

Emlékezés a léleknek arra a vágyára, hogy a tapasztalatokat bölcsességgé alakítsa, és felkínálja, a Földön inkarnálódott Mesterként ismét felkínálja a Mesternek.

(szünet)

Emlékezés arra, ahogyan az ember elérkezik a beteljesedéshez.

(szünet)

Félreáll, hogy engedje a saját Mesterét – a Mestert, a most már igazi Mestert – hogy itt legyen, és jelen legyen.

(hosszabb szünet)

Sokan gondolkoztatok és álmodoztatok az életről emberként, hogy csináltok dolgokat, elértetek dolgokat, és ez mind csodálatos, mert sok élményt adott nektek.

Sokan gondoltatok olyan dolgokra, mint a Realizáció, megvilágosodás. Néha nagyon közelinek érződött, máskor nagyon megfoghatatlannak, távolinak. És ha most már emlékszel, mindig is itt volt.

Nos, mi jön ezután?

Engedd, hogy emlékezz! Ó, és ismét kérlek, a Mesterként tedd. A Mester pedig már tudja, hogy nem kell tudnod a részleteket. Nem kellenek pontos részletek. Ez egy érzet. Tudatában lenni annak, mi jön ezután.

Most már engedd magadhoz, emlékezz!

(szünet)

És drága ember, most már csendesedj le! Engedj! Húzódj félre, hogy a Mester itt lehessen! Másképp fogalmazva, kérlek, emlékezz, hogy *te vagy a Mester!*

(szünet)

Emlékezz egy álmra, ami arról szól, hogy itt vagy – önmagad szabadságában, kiszabadulva abból a mély lekorlátozottságból – hogy itt vagy, és éled az Új Fényt!

(szünet)

Ez a léleknek, a Mesternek a vágya, és most ebben az emlékezésben idehozod.

(szünet)

Az ember eltűnése nem szomorú dolog. Egyes részei annak az embernek még itt lesznek, hogy kiszolgálják a nagyon sajátos emberi szükségleteket. De nem kell többé az embernek intéznie és kezelnie mindent, és meghoznia az összes döntést.

Az ember – az a részed – most már lecsendesedhet, megpihenhet, amint emlékezel önmagadra a Mesterként.

(hosszabb szünet)

Másképp fogalmazva, a kizárólag az emberi részre irányuló intenzív fókusz az, ami most már utat engedhet, megnyílhat, amint emlékezel magadra a Mesterként. Amint emlékezel a léleknek arra a vágyára, hogy itt legyen könnyedségben és az Új Fényben.

Lélegezz be, és emlékezz! Ez mind itt van. Ez mind a tiéd.

Lélegezz be, és emlékezz!

(szünet)

Engedd magadhoz!

(hosszabb szünet)

Az emlékezés azt jelenti, hogy megnyílsz Önmagadnak.

Hogy megnyílsz annak, ami valójában mindig is volt és van, vágyaknak, amik már oly régóta léteznek. És az a gyönyörű, hogy ebben, mint mondtam, nincsen semmi új, úgymond. Semmi sem új. Mindig is volt.

Örök potenciál számodra, a Mester számára, hogy itt legyél ezen a bolygón az Új Fényben. És most csak visszaemlékszel ebbe, és akkor van.

Igazából ez még csak nem is arról szól, hogy elhiszed. Csupán emlékezel rá, és így eljön hozzád.

Nem kell erőlködnöd, hogy elhidd, vagy hogy dolgozz rajta. Csupán veszel egy mély levegőt, megnyílsz, és emlékezel.

(szünet)

Amint ezt megteszed, mintha elkezdenéd megérezni azt az érzést, hogy ez mindig is volt.

Mindig is létezett. Csak nem voltál tudatában.

A megtestesült Mester mindig itt volt, de olyan erős volt a fókusz az emberi részen és az emberi szükségleteken és óhajokon, az ember folyamatos „Mi az értelme?” kérdésein.

Most már vehetsz egy mély levegőt, és csak emlékezel.

És amint ezt most megteszed, az energiák már másként működnek. A tapasztalások másként érkeznek el hozzád. Sokkal kevesebbet kell dolgozni az életen.

Ahogy megnyílsz, és emlékszel, hogy te vagy a Mester, hogy mindig is itt voltál, arra is emlékszel, hogy a dolgok csak úgy eljönnek hozzád.

Ó, nem ez volt az emberi tapasztalat. Az embernek gürcölni és kuporgatni kellett nagyjából mindenért. De amint emlékezel a Mesterre, ez nagyon, nagyon más.

(szünet)

Vegyünk egy mély lélegzetet az emlékezésbe, abba, ami egy álom volt, és most nagyon is valósággá válik.

Vegyél egy mély levegőt, és engedd be!

Engedd, hogy az ember most már a Mesterré változzon!

(szünet)

A szamszára a körforgás vége, és most pontosan ez történik. De egy olyan vég, ami nem jelent halált, csupán egy új állapotot.

Vegyünk egy mély lélegzetet az emlékezésbe!

Jó mély lélegzetet.

Elmondok neked valamit, amit, ahogy emlékezel, nem fogod elfelejteni. Nem fogod elfelejteni.

(elhallgat a zene)

Egyszerűen a lenyomatod részévé válik, a személyiséged, a tudatosságod részévé. Nem fogod elfelejteni. És kérek, ne dolgozz azon, hogy emlékezz rá! Az emlékezés csak egy másik megfogalmazási módja annak, hogy megengedés. Heh!

Végy egy jó mély lélegzetet önmagadba a Mesterként, amint az ember immár elérkezik a körforgása végéhez. Az emberi rész megtette, amit meg kellett tennie. De ez most már véget ér, most előlép a Mester, és eléggé másképp él; eléggé másképp éli és játszik ezzel az Új Fénnyel; eléggé másképp éli és játszik ezzel az Új Fénnyel.

Vegyünk mind együtt egy jó mély lélegzetet ezen a gyönyörű napon!

És visszautalva a zenre, az történik a beteljesedés után, amit megengedsz magadnak, hogy emlékezz rá.

Jó mély lélegzet.

Ezennel, drága barátaim, nagyon várom, hogy jövő hónapban ismét itt legyen a közönségünk, heh! Amikor visszatérek ide Konára, imádom csinálni veletek ezeket a Shoudokat. De ahh, imádom a közönséget! Imádom az interakciót, az összjátékot, a humort, a kínos helyzeteket, minden oldalát.

Nos hát, addig is, míg újra találkozunk jövő hónapban odaát a Bíbor Kör Kapcsolati Központban Coloradóban, Adamus St. Germain Vagyok. Köszönöm!

Fordította: Lőrincz Andrea

Drága Embertársam! Remélem, értékes volt számodra ez az üzenet.

Mennyit ér ez Neked? Ki tudod fejezni a mértékét?

Mi sem, akik azon dolgozunk szívvel-lélekkel, időnkkel és évtizedek alatt megszerzett szaktudásunkkal, hogy ez eljuthasson Hozzád.

Jelenleg itt, a Földön, mégis a pénz az értékmérő.

Ha úgy érzed, Megengedheted Magadnak, kifejezheted az energiának ebben a formájában is, mennyit adott Neked a munkám:

Lőrincz Andrea • Erste Bank • 11600006-00000000-75452461

GIBAHUB HU80 1160 0006 0000 0000 7545 2461

Köszönöm, hogy Vagy és ragyogsz!